

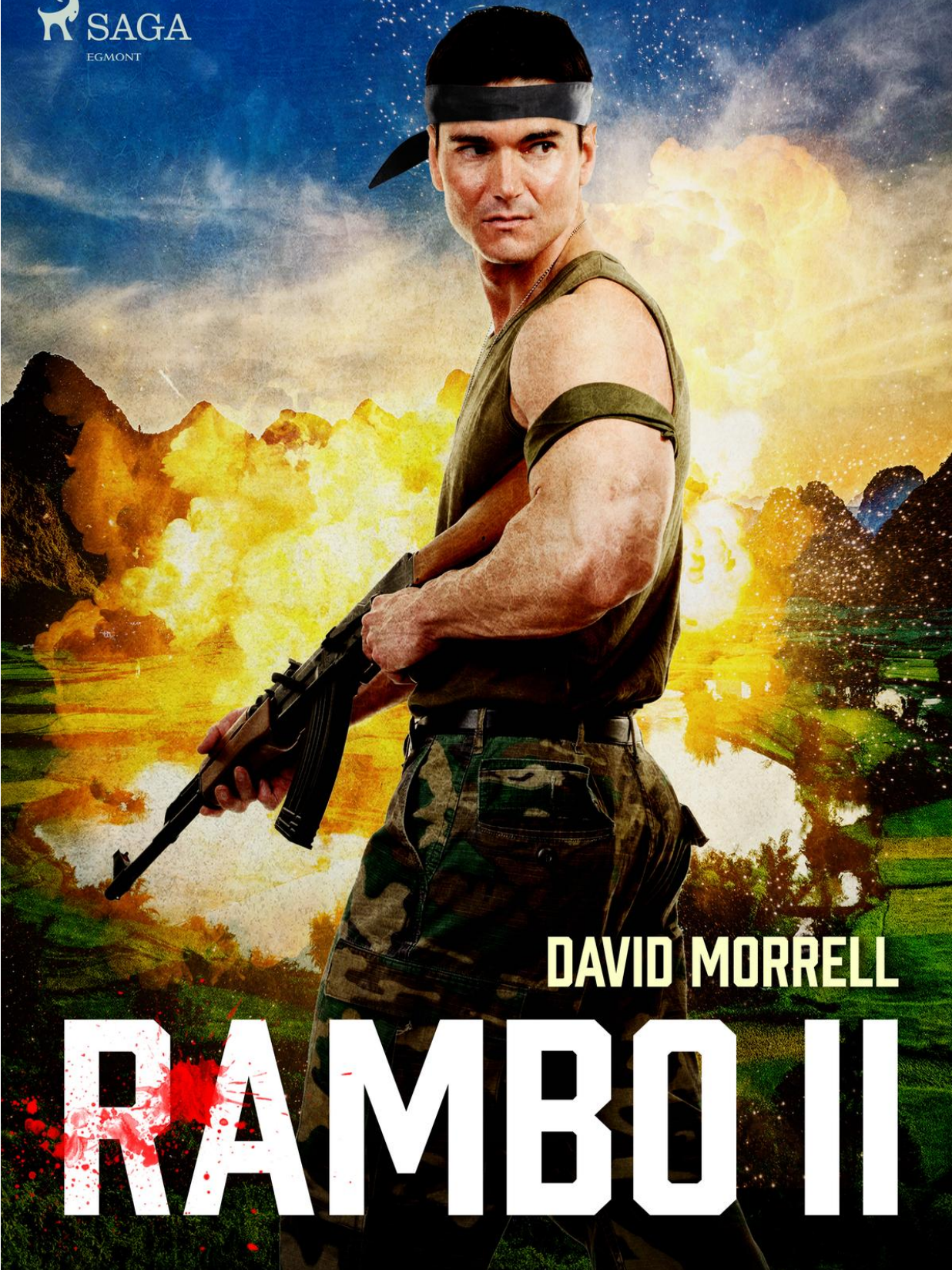
 SAGA
EGMONT

DAVID MORRELL

RAMBO II

 SAGA
EGMONT

DAVID MORRELL

RAMBO II

David Morrell

Rambo 2

Suomentanut Karri Kokko

SAGA Egmont

Rambo 2

Translated by Karri Kokko

Original title: *Rambo: First Blood. Part II*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1986, 2022 David Morrell and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726636666

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Tekijän huomautus

Romaanissani *Ajojahti* Rambo kuoli. Siitä tehdyssä elokuvassa hän jäi henkiin.

Tämä kirja on jatkoa jälkimmäiselle versiolle.

Yksi

Louhos

1

Rambo heilautti raskaan lekan olkansa yli ja tunsu syvää tyydytystä kokiessaan täydellisen Zen-hetken puhtauden. Hän ei kuitenkaan välittänyt lekan painosta, vaan nautti vakaasta kaaresta jolla se ohitti taivaan lakipisteen hänen yläpuolellaan. Hän pani iskuun kaikki henkiset voimavaransa ja jysäytti lekan niin lujaa kuin jaksoi vasten teräskiilaa joka tunkeutui tuohon lumoavan kauniiseen (kauniiseen, koska se oli olemassa) valkoiseen kiveen. Jokainen rako ja halkeama sen suunnattomalla pinnalla suureni hänen silmissään. Metallia kilahti metallia vasten ja kivi mureni ja räjähti sirpaleiksi, kunnes kiila oli lopulta irti ja...

Vapaa. Kun sana juolahti hänen mieleensä, hän jäykistyi ja sulki sen pois ajatuksistaan.

Ei.

Hän pudisti päätään.

Hän ei saanut ajatella vapautta.

Hän ei saanut ajatella mitään.

Hänen piti vain *toimia*.

Yksi hänen otsallaan helmeilleistä lukemattomista hikikarpaloista putosi kimallellen ja hajosi kiilaa vasten, räjähtäen pirstaleiksi kuin kivi jota hän oli äsken iskenyt. Sen aurinkoa heijastavat pisarat toivat jälleen hänen mieleensä...

Sirpaleet. Raketit. Miinat. Kranaatit. Räjähdelevän viidakon. Huudot. Veren...

Älä ajattele.

Mikäli haluat selvitä hengissä, ainoastaan toimi.

Hän tunki kiilan uudestaan kiven koloon, kohotti lekansa ja heilautti sen taas alas ankarasti keskittyen.

Taas!

Ja taas!

Ja...!

Sama raskas, korviahuumaava metallin kalke kaikui hänen ympärillään kautta laajan ja syvän louhoksen. Auringonpaahtamat kivet nostattivat lämpöaaltoja. Vankilan kuluneisiin työvaatteisiin puettut miehet, joiden hientahrimiin selkämyksiin oli kirjoitettu P-kirjain, kohottivat lekansa, vetivät henkeä uupumusta vastaan taistellen ja taas!... ja taas! he iskivät vasten teräskiilaa kiveä murskatakseensa.

Mutta he eivät tunteneet salaisuutta, Rambo mietti. He valittivat öisin, voihkivat ja surkuttelivat kohtaloaan ja voivottelivat vaikeuksiaan.

He eivät tienneet, ettei millään ollut mitään väliä. Ei millään.

Paitsi eloon jäämisellä.

Olemassaololla sinänsä.

Jopa kipu saattoi olla miellyttävää. Jos siihen suhtautui oikealla tavalla. Jos sulki mielestään menneisyyden ja tulevaisuuden ja pakotti itsensä keskittymään elävään nykyhetkeen, siitäkin huolimatta että se oli täynnä tuskaa.

Lihaksia särki ja hän vilkaisi kulmikkaisiin, juronnäköisiin vartijoihin jotka tarkkailivat varovasti ja etäältä jokaisen vangin jokaista liikettä ja kannattelivat joko kahdentoista patruunan haulikkoa tai kiikaritähtäimellä varustettua 30/60-kaliiperin Springfield-kivääriä.

Älä anna noiden paskiaisten saada sinua tähtäimeensä.

Joskus lekaa heilutellessaan, tuntiessaan kireäksi pullistuneiden lihastensa ottavan vastaan kiilaan suunnatun iskun, hän muisteli väkivallantekoa joka oli tuonut hänet tänne. Tuota kaupunkia. Sitä poliisia. Niin, Teaslea. Miksei se kusipää voinut antaa periksi.

Jokin hänen tajuntansa perukoilla vastasi: *Mikset itse tehnyt sitä?*

Minulla oli oikeus.

Toimia?

Tehdä niin kuin halusin maassa jolle olin uhrannut sieluni taistellakseni sen puolesta.

Sinun täytyy myöntää että hänen silmissään sinä näytit kummalliselta.

Senkö takia että olin viettänyt öitäni metsissä? Senkö takia etten ollut ajanut partaani ja olin tukanleikkuun tarpeessa? En minä tehnyt kenellekkään mitään pahaa. Ei hänellä ollut mitään syytä pidättää minua.

Mutta sinä olisit voinut yrittää selittää. Sinun täytyy myöntää näyttäneesi irtolaiselta. Myönnä pois. Sinulla ei ollut työtä.

Mitä minä olisin voinut tehdä? Kuka minut olisi palkannut? Minut oli koulutettu tekemään vain yhtä asiaa. Namissa minun haltuuni uskottiin miljoonan dollarin kalusto. Minä lensin taisteluhelikopteria. Täällä minä en saa töitä edes autojen parkkeeraajana. Jeesus!

Hän löi lekansa raivoisasti kiilaa vasten.

Teasle. Hän häرنäsi minua, pidätti minut ja käski miestensä ajaa partani. Niin kuin tuo pohjoisvietnamilainen paskiainen joka kävi veitsen kanssa kimppuuni ja jätti nämä matkamuistot rintaani ja selkääni.

Sinä siis menetit malttisi.

Se oli itsepuolustusta!

Sinä karkasit vankilasta ja järjestit tosi kuumat oltavat poliiseille jotka tulivat pidättämään sinua sinne vuorille. Ei

heillä ollut mitään mahdollisuutta. Sinä ammut, pamautit ilmaan koko kaupungin. Ja ajattele mitä sinä teit sille poliisille. Ja nyt...

Rambo nyökkäsi raivostuneena. Hänen Zenkokemuksensa oli täydellisesti mennyttä ja hän kohotti lekan vihasta sokaistuneena ja päätti tuhota, hävittää vielä yhden kiven.

Ja tällä tavoin hän maksoi sodasta jossa oli taistellut. Toden totta, he olivat kouluttaneet hänet. He olivat hiton mielissään saadessaan lähettää hänet sinne.

Mutta miten he saattoivat kuvitella että hän noin vain unohtaisi? Mikseivät he nähneet yhtä paljon vaivaa uudelleenkouluttaakseen hänet?

Ehkäpä se ei olekaan mahdollista. Ehkä sinä et sopeudu heidän joukkoonsa.

Vietettyäni kuusi kuukautta pohjoisvietnamilaisella vankileirillä? Että en sopeutuisi heidän joukkoonsa? Siihen voit kernaasti uskoa. Sen jälkeen ainoa paikka johon voi uskoa sopeutuvansa on helvetti.

Niin kuin nyt. Vankila vain on vaihtunut toiseen vankilaan.

Mutta tällä kertaa me olemme Amerikassa. Urhoollisten kotimaassa. Vapauden tyyssijassa.

Jos vain se poliisi olisi...

Mitä?

Kysynyt miten minulla menee.

2

Hän laski lekansa maahan ja pyyhki otsaansa lihaksikkaalla käsivarrellaan, vaikka eleestä ei ollutkaan mitään hyötyä, sillä sekä käsivarsi että otsa olivat hiestä likomärät. Hän vilkaisi lähimpänä seisoskelemaan vartijaan, sitten vähän ylempänä kallionkielekkellä olevaan vesiämpäriin.

Vartija näki hänen kohottavan kulmakarvojaan ja vastasi kevyesti nyökäten, huulet tiukasti yhteen puritettuina.

Rambo laahautui ylös polkua. Häntä ennen juomassa seisojaksi laiha musta rangaistusvanki. *Liian* laiha, Rambo ajatteli katsellessaan kun tämä joi ämpäriin kiinnitetystä kauhasta. Heidän katseensa kohtasivat hetkeksi.

Paskat, minusta tuntuu etten kestä tätä enää, mies tuntui sanovan.

Jatka sen ajattelemista, niin et kestäkään, osa Rambon tajunnasta päätti. Mutta hän antoi katseensa sanoa ainoastaan: Joo, kovaahan tämä on, mutta ota iisiti.

Musta mies nyökkäsi ja laskeutui väsyneesti paikalleen alas louhokseen.

Rambo upotti kauhan pölykerroksen peittämään veteen ja joi. Se maistui ruosteiselta ja kuumalta. Mutta Namissa se maistui pahemmalla, hän päätti ja kaatoi kauhallisen vettä selkäänsä. Se ei häntä virkistänyt.

"Rambo!" karkea ääni komensi.

Hän kääntyi terävästi ja seisojaksi vastatusten kahta vartijaa joiden piirteet ja hahmot tuskin erottuivat heidän päänsä takaa paistavaa sokaisevaa aurinkoa vasten.

Hän ei sanonut mitään. Se oli tottakai kiellettyä. Puhuminen merkitsi kostotoimia, survaisua kiväärinperällä tai tälliä patukasta.

"Tätä tietä", sanoi karski ääni joka kuului vasemmanpuoleiselle vartijalle. Hän osoitti mäkeä ylös. "Kävele edellämme." He pitivät aseensa valmiina.

Rambo pysytteli ilmeettömänä.

Mutta uteliaisuus sekoittui epäilyyn, kun hän teki niin kuin käskettiin.

Hänen pahat aavistuksensa vahvistuivat ennestään, kun hän kuuli vartijan murahtavan takanaan: "Mitä hittoa tämä sitten merkitseekään, mutta minun käskettiin noutaa sinut,

kaveri. Saat näyttäytyä herroille, voisi sanoa. Huippusellaisille. Olet saanut nimittäin vieraan.”

3

Hänen nimensä oli Samuel Trautman. Yhdysvaltain armeijan erikoisjoukkojen eversti. Pitkä, laiha, pistäväkatseinen mies värikkäässä kokounivormussa, vihreä baretti ylväästi päässä. Viidestäkymmenestä ikävuodestaan hän oli viettänyt lähes puolet armeijan leivissä. Hän oli oppinut (ja myöhemmin itse opettanut) tappamaan aseella millä hyvänsä, olipa se AK-47 tai kuulakärkikynä. Hän oli taistellut viidakoissa, autiomaissa ja vuoristoissa, nähnyt miesten joita oli pitänyt omina poikinaan silppoutuvan kappaleiksi ja saanut niskaansa heidän veriset jäämistönsä, haavoittunut itse kolme kertaa...

Mutta se mitä hän nyt teki, sai tuon kaiken näyttämään merkityksettömältä. Kaikki muu oli ollut kuin harjoitusleirillä oloa. Häntä kohtasi uransa vaikein tehtävä.

Hänen paksupohjaiset sotilassaappaansa kaikuivat terävinä käytävässä jota pienin ristikkoikkunoin varustetut ovet reunustivat. Kirkkaat kattovalot saivat hänet siristämään silmiään. Hänen nenäänsä kävi hien, tunkkaisen ilman ja jonkin muun, syvemmän, sieraimiapistävemmän hajun, epätoivon lemahdus.

Epätoivo.

Vartija saattoi hänet käytävän päähän. ”Tämäkö se on...?” hän sanoi ja nyökkäsi kohti viimeistä ovea.

”Parasta että astutte hieman syrjään.” Vartija veti esiin 45-kaliiperisen pistoolin, otti vyöstään nipun avaimia ja sovitti yhden niistä lukkoon. Se aukeni rasahtaen. ”Seison sellin nurkassa ja katson ettei mitään tapahdu.”

”Ei.”

Vartija huokaisi. "Katsokaahan, minä tiedän kyllä ohjeeni. Että minun pitäisi antaa teidän puhua yksin hänen kanssaan. Mutta tämä kaveri ei ole... Sanokaamme niin, että on vankeja ja sitten on vankeja. Tämä kaveri on vaarallisimmasta päästä. Ja minä olen vastuussa *hänestä*, ja *teistä*. Hän saattaa saada päähänsä..."

"Ei."

Vartija pudisti päätään. "Okei, mutta älkää sitten tulko sanomaan etten yrittänyt varoittaa teitä. Jos olette noin päättäväinen, hyvä on, mutta tässä, ottakaa tämä." Hän tarjosi pistooliaan. "Siltä varalta että hän..."

"Lopettakaa jo."

Trautman käveli vartijan ohitse ja tyrkkäsi avoinna olevaa ovea. Se narahti saranoillaan ja näkyviin tuli pimeä, ahdas selli.

Vartija käänsi ulkopuolella olevaa katkaisijaa. Se ei toiminut. "Niinpä tietysti. Olisihan minun pitänyt arvata."

"Mitä?"

"Että hän pitää itseään jonakin saatanan Pimeyden ruhtinaana."

Trautman ei kiinnittänyt huomiota vartijan sanoihin. "Olkaa varovainen", tämä sanoi kun hän astui sisään, kurkotti kohti kattolamppua ja kiersi sitä kunnes valo syttyi.

Hän vilkaisi ympärilleen. Betoniseinät, lattiaan kiinnitetty metallisänky, nurkassa lattianrajassa kolmen tuuman pyöreä aukko joka toimi viemärinä. Vastapäisellä seinällä pikkuruinen kalteri-ikkuna, joka oli liian korkealla jotta siitä voisi kurkistaa ulos. Eipä silti, näkymällä ei olisi ollut muutoinkaan väliä, sillä vastapäinen muuri peitti aurigonvalon.

Hän jatkoi kääntymistään.

Nurkassa hänen vasemmalla puolellaan, kyykkysillään niin kuin eläin joka lepäsi tai valmistautui hyppyyn, hurja

ilme silmissään, lihakset jännittyneinä kyyhötti...

Rambo.

Jeesus, Trautman ajatteli. Hän muisti pantterin jonka oli kerran nähnyt häkkiin suljettuna. Se oli tassutellut päiväkausia edestakaisin häkissään, pysähtynyt lopulta, kyyristynyt ja jäänyt sitten odottamaan, silmät kiiluen kuin kaksi mustaa aurinkoa.

Silmäillessään jälleen ahdasta selliä Trautman tajusi äkkiä miltä Rambosta oli täytynyt tuntua kun seinät hänen ympärillään olivat alkaneet ahdistaa, poliisiaseman kellarissa, missä tämä kaikki oli saanut alkunsa.

Ei, siinä minä olen väärässä, Trautman ajatteli. Se alkoi jo paljon ennen sitä.

Mutta hän tunsu muutakin: hänen ylitseen pyyhkäisi ällöttävä tunnealto joka piti sisällään sääliä, kukaties surua ja murhetta. Tämä tulisi olemaan paljon pahempaa kuin hän oli kuvitellut.

"Lepo!" Trautman kääntyi sulkeakseen oven ja ehti nähdä vilahdukselta levottoman vartijan juuri ennen kuin se meni kiinni ja metalliset äänet kaikuivat käytävän seiniltä.

"Minä jään odottamaan", vartija sanoi ulkopuolelta kasvojen korkeudella olevan luukun läpi.

"Ettekä jää, vaan tottelette saamaanne käskyä", Trautman sanoi. "Te poistutte käytävää pitkin ja jätätte meidät yksin."

"Minun on lukittava ensin ovi!"

"No, mitä te sitten vielä odotatte?"

Avain rasahti lukossa. Trautman kuunteli miten askeleet kaikkosivat onttoina käytävää poispäin ja siirsi sitten katseensa Ramboon, joka ei ollut liikahtanutkaan vaikka Trautman oli tehnyt rohkaisevan luottamuksen eleen kääntämällä selkensä.

"Lepo?" Trautman muutti käskynsä tällä kertaa kysymykseksi.

Sellin täytti kammottava hiljaisuus.

Rambo nousi seisomaan hitaasti, ikään kuin hänen lihaksensa olisivat olleet jännitetty jousi jota löysättiin varovasti jottei se yhtäkkiä laukeaisi.

Hiljaisuus pitkittyi.

"John."

"Herra eversti." Rambon palavat silmät kapenivat.

No, kovin puhelias hän ei ole ollut koskaan, Trautman mietti.

Kenties en ole sitä minäkään. "Voinko istua alas?" Saattoi olla että Rambo nyökäytti päätään, mutta sitä oli vaikea sanoa.

Trautman istahti huolettomasti petille. Sen peite tuntui karhealta ja patja ohuelta. Jouset narahtivat. "Ja tämäkö se on sinun kotisi mitä?" Hän toivoi että se kuulosti vitsiltä.

Ei se kuulostanut.

Rambo vilkaisi häneen entistä terävämmin ja pudisti päätään. "Ulkona louhoksessa, avoimen taivaan alla, ehkä... Mutta koti? En tiedä mitä... Täällä. Nämä seinät, ne..."

"Hei kuule, minä tiedän. Ota rauhallisesti. Olen täällä auttaakseni sinua, John. En tiedä mitä hyötyä siitä oli, mutta yritin sentään kaikkeni estääkseni sinua joutumasta tähän kurjaan luolaan."

Rambon ilme tuimeni. "Olen minä nähnyt pahempaakin."

"Niinhän sinä olet..." Trautman kuvitteli pohjoisvietnamlaista vankileiriä jossa Ramboa oli kidutettu. "...etkö olekin?" Hän painoi vaivautuneena katseensa alas ja huomasi sängyn alla jotakin.

Se oli kulunut kenkälaatikko. Se hämmästytti häntä. Sellissä ei ollut mitään muuta henkilökohtaiseen viitaavaa.

"Voinko minä...?"

Rambo jätti vastaamatta.

Trautman otti riskin, luotti siihen että oli saanut luvan ja veti kenkälaatikon esiin.

Mutta kun hän avasi sen ja näki sen sisällön, hänen oli vaikea puhua. "Tässäkö sinun tavarasi ovat...?"

"Siinä. Koko elämäni."

Trautman nielaisi inhon vallassa ja alkoi penkoa laatikon sisältöä.

Rypistyneitä, aavemaisia valokuvia. Erikoisjoukkojen miehiä Rambon yksiköstä. Yksin tai ryhmässä. Joskus pelleillen, joskus ei. Univormussa tai ilman.

Mutta yksi kuva naulitsi Trautmanin katseen.

Se esitti Ramboa, nuorta sileäksiajeltua Ramboa. Viatonta. Leveästi hymyilevää.

Trautman vaivautui jälleen ja katsoi tutkivasti ylös tuohon villiin mieheen joka istui häntä vastapäätä, mieheen jota hän oli pitänyt omana poikanaan enemmän kuin ketään muuta koulutettavaansa. Hän kakisti kurkkuaan ja yritti kuulostaa huolettomalta. "Kovimman luokan yksikkö. Paras jonka kanssa olen työskennellyt."

"Nuo miehet ovat kaikki kuolleet."

"Mutta sinä et ole."

"Voisin yhtä hyvin olla."

Vältellen Rambon leimuavaa katsetta Trautman vilkaisi jälleen laatikkoon. Hänen kurkkuaan kuristi. "Kongressin myöntämä urhoollisuusmitali.»

"Joo, se on tosi kovaa valuuttaa. Pane siihen neljännesdollari lisää niin sillä voi saada kupillisen kahvia."

"Ja..." Mutta se ei muuttunut yhtään helpommaksi. "Kaksi hopeista ja neljä pronssista tähteä, kaksi sotilasristiä, neljä vietnamilaista ansioristiä ja", Trautman nielaisi tuskallisesti, "kourallinen purppurasydämiä."

"Viisi. He antoivat minun pitää tuon rojun. En koskaan pyytänyt niitä heiltä. En koskaan halunnut niitä."

"Mitä sinä sitten halusit?"

"Mitäkö minä halusin? Minä vain... En tiedä... kaiken sen jälkeen... Minusta tuntuu että halusin vain että joku, *joku*

tulisi luokseni, paiskaisi kättäni ja sanoisi: 'Hyvin tehty, John'. Ja minä olen tosissani. Aivan tosissani... Kaiken sen jälkeen."

"Valitsit väärän sodan ryhtyä sankariksi."

"En minä mitään valinnut. Enkä minä koskaan halunnut olla niinsanottu sankari. Minä tein vain..."

Trautman odotti. "Sen mihin sinut oli koulutettu."

"Sen mitä joku toinen *pyysi* minua tekemään. Ja mitä minun oli pakko tehdä... pysyäkseni hengissä." Hän viittasi kädellään seiniin. "Hengissä."

Selli näytti kutistuvan silmissä. Trautman ei voinut pidätellä sitä enää kauempaa. "John, minä... ' Hän nousi seisomaan ja astui askeleen eteenpäin kohti Ramboa.

"Minähän lupasin auttaa sinua jos mahdollista."

Rambo tuijotti eteensä.

"Saadakseni sinut ulos täältä. Oletko kiinnostunut?"

Ei vastausta.

"En tosiaankaan voi uskoa että haluat jäädä tänne."

"*Mutta mitä minun pitää tehdä päästäkseni täältä?* Täällä minä ainakin tiedän asemiani. Minä vihaan näitä seiniä. Mutta kun olen louhoksella, ulkona auringossa, se ei enää olekaan niin kurjaa. Voisi jopa sanoa että siellä on rauhallista."

"Kuuntelehan ensin minua." Trautman pudisti päätään.

"Ei, sanoin väärin. Kuuntelehan ensin meitä *molempia*."

"Molempia?"

"Lähdetään kävelylle."

Trautman tömisytti ovea. "Hei, te siellä, minä tiedän että te kuuntelette! Avatkaa tämä kirottu ovi!"

4

Rambo tuijotti ihmeissään laajaa rehevää nurmikenttää vankilan edessä. Oli kuin hän olisi kohdannut ihmeen.

Kastelulaitteet olivat toiminnassa ja ilmassa oli sateen raikkautta. Hän kulki Trautmanin rinnalla ja imi sisäänsä tuota ihanaa tuoksua. He ylittivät pienen kumpareen ja lähestyivät raskastekoista miestä jolla oli yllään harmaa siisti puku.

Kauempana heidän takanaan seurasi kaksi vartijaa. Hän oli kuullut heidän raplaavan kivääriensä lukkoja. Hänen käsirautansa oli kiristetty tavallista tiukempaan.

He saapuivat miehen luo.

"Tässä on Murdock", Trautman sanoi. "Ja Murdock, tässä on Rambo."

Murdock ojensi kätensä.

Rambo ei voinut muuta kuin kohottaa ranteitaan ja näyttää käsirautojaan.

Murdock virnisti ja sytytti sitten savukkeen. "Minä näen kyllä että he ovat tehneet olosi epämukavaksi. Tervehdys joka tapauksessa, ja hauska tavata."

Rambo tutki miehen kasvoja. Sydämettömästä edustushymystä huolimatta noissa epämääräisissä piirteissä ja silmien kylmässä hohteessa oli jotain. Hän vilkaisi huolestuneena Trautmaniin, sitten takaisin Murdockiin. "Olettekos te joku kyylä, vai?"

Hymy Murdockin huulilta katosi. "Niin, minulle kerrottiin että olet nopeaälyinen kaveri. Olet oikeassa, olen CIA:n miehiä. Erikoistehtävien osastolta."

"Minä en työskentele kyylien kanssa."

"Emme me niin pahoja ole. Sitten kun meidät oppii tuntemaan."

"Sehän siinä onkin. Minä työskentelin kerran heidän kanssaan. Namissa. Vuonna kuusikymmentäkahdeksan."

CIA oli ottanut yhteyttä Vihreiden barettien A-ryhmään ja saanut sen uskomaan, että he olivat saaneet käskyn tappaa joukon Vietkongin tukijoita eräässä kylässä Saigonin ulkopuolella. Kun tehtävä oli suoritettu, kävi ilmi että

tiedustelupalvelu oli ollut väärässä: ammutut kyläläiset eivät olleet olleet yhteydessä Vietkongiin, vaan tilanne oli ollut aivan toinen, mutta tiedustelupalvelu kielsi tietävänsä mitään koko operaatiosta. A-ryhmän miehet asetettiin syytteeseen, tuomitiin ja pantiin vankilaan Saigonissa ennen kotiinkulj etusta Yhdysvaltoihin. Muut Vihreät baretit raivostuivat asiasta niin, että suunnitelivat hyökkäystä vankileiriin vapauttaakseen taistelutoverinsa, ja kun aie kantautui CIA:n tietoon Saigoniin sijoitettu esikunta aloitti erikoisjoukkojen tehtävien systemaattisen syrjimisen, mikä johti vähitellen sen miesvoiman vähentämiseen Kaakkois-Aasiassa ja lopulta uhkaukseen, että koko yksikkö purettaisiin.

Rambo ei ollut osallistunut operaatioon, mutta hän oli tuntenut miehiä jotka olivat, eikä hän nähnyt tarvetta pettää heitä.

”Kuusikymmentäkahdeksan?” Murdock kysyi. ”Hei, se oli puhdas väärinkäsitys. Se on taaksejäänyttä historiaa. Ja sitä paitsi, nyt sinä käsität väärin koko jutun.” Hänen silmänsä välähtivät entistä kylmemmin. ”Me puhumme tästä hetkestä. Mikäli kunnan everstimme tässä unohti kertoa, niin minut on valtuutettu hakemaan sinut pois tästä paikasta. Minä oletan että sitähän sinä halusit. Vai pidätkö enemmän kivien murskaamisesta?”

Rambo vilkaisi Murdockin ohitse ruohokenttää suihkuttaviin kastelulaitteisiin. Hän muisti louhoksen ja sellinsä kaventuvat seinät. Vesisuihkujen kosteus kantautui aina sinne saakka ja kun Rambo tunsu sen viileyden poskellaan, hän jäykistyi. *Jos haluat säilyä hengissä, sinun tulee vain toimia.* ”Ei kai kuunteleminen pahaa tee, eli millainen se tehtävä on?”

”No nyt sinä alat tulla järkiisi. Tuo on oikea asenne. Tehtäväkö? Se sopii sinulle kuin nakutettu. Klassinen

erikoisjoukkojen operaatio. Kyyti kohteeseen, nopea isku, paluu takaisin. Kaksi vuorokautta.»

”Armeijaan kuuluu koko joukko Vihreitä baretteja. Eivätkä he ole vankilassa. Joten miksi te tulette minun luokseni?”

”Miksikö? Koska me *pidämme* sinusta. Tai ainakin Langleyssa oleva tietokone pitää. Se putkautti rekisterisi näyttöruutuun seitsemässä sekunnissa. Se otti huomioon lukuisia tekijöitä, ansioluettelosi, paikallistuntemuksen ja niin edespäin.”

”Paikallistuntemuksen?” Rambo rypisti kulmiaan. ”Minkä paikan?”

”Ei vielä. Sinun on ensin annettava myöntävä vastaus,”

”Minä en aio hypätä mukaan side silmillä.”

”Hei, ehkä minä ymmärsin väärin koko jutun.” Murdock vilkaisi Trautmaniin. ”Minä luulin että poika halusi... Se on kyllä tai ei. Mukana tai ei... *Nyt*. Jos vataus on 'ei' emme ole käyneetkään tätä keskustelua. Jos olet mukana, et saa vihjastakaan että työskentelet meidän laskuumme. Ei mitään tietoja. Ei mitään puheita. Tajuatko?”

Murdock, joka ei ollut imaissutkaan savukkeestaan, heitti sen ruohikolle ja murskasi sen kengän kärjellä.

Kastelulaitteet väpättivät taustalla.

”Kerro hänelle”, Trautman sanoi Murdockille karkealla äänellä. ”Minä otan siitä vastuun.”

”*Kyseessä on Pohjois-Vietnam.*” Murdock suipisti suutaan halveksuvasti. ”Jota ne nykyisin kutsuvat Vietnamidemokraattiseksi tasavallaksi.”

Rambo jäykistyi. Hän muisti sotilaan jonka veitsi oli jättänyt nuo ristikkäiset arvet hänen rintaansa ja selkäänsä. Hän muisti kuopan johon hänet oli laskettu ja lian jota sotilaat syytivät hänen niskaansa. Entä ruoka jossa oli ollut matoja? Hän oli syönyt sitä. Entä ulosteet? Hän oli tottunut

siihen. Entä arvet? Ei ollut päivää — tai yötä — jona hän uneksi kostosta...

Trautman otti askeleen Ramboa kohti, ja samassa hän tunsi heidän välillään vallinneen asetoveruuden heräävän.

”John, se mistä tässä on kysymys... Me jättimme sinne muutamia ihmisiä. Sotavankeja.»

»Ja te sanotte että tämä on juolahtanut jonkun mieleen vasta nyt?»

»Me emme jätä miehiämme», Murdock sanoi.

Se kuulosti väärältä.

Ja kuitenkin oikealta.

Hän tuijotti Trautmania ja tämän vakaumuksellista katsetta, jossa piili toivo, tarve voittaa, Jeesus, ainakin osittain sota jolle he olivat uhranneet sielunsa.

»Okei, te voititte. Olen mukana.»

Keuyesti ranteitaan heilauttaen hän viskasi käsirautansa maahan.

Murdock tuijotti niitä.

5

Rambo istui jalat ristissä sellinsä jäätävällä betonilattialla, tuossa yksinäisessä ahtaassa loukossa jonka seinälle heijastui Buddhan muotoinen varjo, ja tuijotti pientä pyöreää aukkoa joka toimi hänen wc:nään.

Takanaan lukitsemattoman oven luona hän tunsi turhautuneen impotentin vartijan huokuvan läsnäolon.

Hän avasi kenkälaatikkonsa miltei uskonnollisella hartaudella ja tuijotti omaisuuttaan. Noita muistojensa mitättömiä murusia. Kauan sitten kuolleiden ystävien jättämiä jälkiä.

Urhoollisuuden ja väkivaltaisen kuoleman symboleja.

Hän ojensi kätensä kenkäänsä korkoa kohti ja kuin taikauskusta siinä oli tulitikkurasia. Hänen ei tarvinnut

katsoa taakseen tietääkseen että ovella seisova vartija värähti hermostuneesti ja oikaisi jäykkää asentoaan.

Tottakai, aivan oikein. Olisin voinut polttaa tämän paikan maan tasalle koska tahansa. Ihmettelet varmaan mitä muuta minulla on ollut täällä piilossa.

Pidellen tulitikkuja toisessa kädessään hän pudotti mitalinsa yksitellen tuohon lattiassa olevaan aukkoon.

Hän kuuli niiden synnyttämän etäisen loiskahduksen.

Sitten toisen.

Ja kolmannen.

Hän ei tiennyt syytä siihen mitä oli tekemässä, mutta se antoi hänelle outoa tyydytystä. Ja hän oli huolissaan siitä mikä häntä odotti. Jos hän ei palaisikaan takaisin, hän ei halunnut kenenkään pääsevän leikkimään niillä.

Hän avasi tulitikkurasian, otti siitä yhden tikun ja sytytti sen. Hän näki fosforin hehkuvan.

Hän sytytti tikulla valokuvan kerrallaan. Siinä meni tämä ystävä ja tuo ystävä. Kuvat putosivat ilmiliekeissäreikään ja sammuivat sihahtaen jossakin kukana alhaalla.

Ja lopultakin...

Hänen oma kuvansa.

Näin siksi että hänen ennakkoaavistuksensa kasvoi entisestään. Jokin ylimääräinen aisti varoitti häntä, että jos hankkiutui hommiin Murdockin kanssa, jopa louhos saattoi olla parempi paikka kuin...

Hän seurasi entisen minänsä palamista, hajoamista.

Mutta hän ei ollut vielääkään tyytyväinen, vaan poltti lopuksi myös kenkälaatikkonsa.

Kaksi

Sudenpesä

1

Bragg ei ollut muuttunut hitustakaan, minkä hän pani tyytyväisenä merkille. Parakit, messi, asevarasto, sairastupa, motorisoitu yksikkö, paraatikenttä, esteharjoitusrata ja hyppytornit olivat täynnä sotilaita, jotka olivat kunnostautuneet tavanomaisessa koulutuksessaan ja saapuneet tänne yrittääkseen liittijoukkoihin. Hän seiso i laskuvarjojoukkojen erikoisryhmän operatiivisessa keskuksessa ja tarkkaili ikkunasta, kuinka joukkueellinen vastatulleita alokkaita tömisteli ohitse rytmistä sulkeisharjoitusta suorittaen.

Vihamielisesti tuijottava kersantti sovitti askeleensa heidän tahtiinsa ja ärjyi komentojaan: "Vasen, vasen, vasen kaks kol nel...! Vasen, minä sanoin, senkin paskapää! Hartiat alas siellä! Pitäkää ne ojennuksessa, tytöt! Minä sanoin, pitäkää ne ojennuksessa! Eivätkö ne opettaneet teille mameroille mitään siellä..."

Joukkue hävisi Rambon näköpiiristä. Vuosia sitten, kun hän oli ollut vielä viaton, hän oli ollut yksi heidän kaltaisistaan. Hän nieleskeli muistaessaan isänmaallisuutensa, ylpeytensä.

Mutta jos hän olisi ollut perillä seurauksista, hän mietti, olisiko hän siinäkin tapauksessa osallistunut koulutukseen?

Hän silmäili huolestuneena komentokeskusta, karua nelionmuotoista huonetta, joka oli sisustettu armeijalle

tyypillisin metallikalustein. Kattolampuista tuleva valo oli räikeä. Katonrajaan sijoitettu valvontakamera tuijotti miesryhmää. Ulkopuolella kaksi sotapoliisia vartioi ovea.

Avustava upseeri kiersi pöydän ja ojensi Rambolle sinetöidyn kansion, kirjoituslupakortin ja kynän.

Rambo vastapäätä istunut Murdock kumartui eteenpäin. "Siinä ovat toimintaohjeesi."

"Allekirjoittakaa tähän", upseeri sanoi.

Rambo kirjoitti.

"Ja tähän."

Rambo kirjoitti nimensä uudelleen.

"Nyt voit avata kuoren", Murdock sanoi. "Paina sen sisältö mieleesi sillä aikaa kun istut tässä huoneessa. Noita asiakirjoja ei saa viedä täältä ulos."

Rambo mursi sinetin. Kuoresta hän otti nipun valokopioituja asiakirjoja.

Murdock kumartui vielä hiukan matkaa eteenpäin.»Kahdentuhannenneljänsadan amerikkalaisotilaan on ilmoitettu kadonneen rintamalla Vietnamissa, Laosissa ja Kamputseassa. Virallisesti heidät on luetteloitu 'oletettavasti kuolleiksi', ja varmasti useimmat heistä sitä myös ovat."

Rambo selasi asiakirjat läpi. Hän ohitti nipun kunnioitustaherättäviä, tiuhaankiijoitettuja raportteja ja veti esiin joukon isorakeisia, suurikokoisia mustavalkoisia valokuvia.

Murdock jatkoi puhettaan. "Joka tapauksessa raportteja heistä on saatu pitkin matkaa. Kuulopuheita enimmäkseen. Huhuja. Mutta sitten saimme silminnäkijäläusuntoja pakolaisilta tai paikallisilta tukijoiltamme. Ikävä sanoa mutta, yhtäkään niistä ei ole kuitenkaan kyetty todistamaan. Mutta niitä on tullut niin paljon.

Me emme voi enää odottaa. Sotilaiden vanhempien järjestöille, kongressille ja monille amerikkalaisille tämä on

vieläkin erittäin tunneperäinen asia. Me uskomme että meillä on tarpeeksi tietoja voidaksemme ryhtyä toimeen.”

Rambo tuijotti valokuvia. Ne oli otettu hyvin korkealta ilmasta ja niissä näkyi ryhmä rakennuksia, enimmäkseen majoja, joita ympäröi rehevä kasvillisuus ja sademetsäilmastolle tyypillinen kuumankosteus, aavemainen usvapeite. Kesti hetken aikaa ennen kuin hän tajusi yhteyden.

Sitten, yhtäkkisenä yllätyksenä, hän ymmärsi.

Mutta ennen kuin hän kykeni sanomaan mitään, Murdock viittasi jälleen asiakirjoihin. »Muistio E-7 sisältää tiedot yksityiskohdista. Saattaa olla että vietnamilaisten hylkäämä tukikohta pohjoisella keskiylängöllä onkin leiri, jota käytetään vankien keskittämiseen. Niin kuin huomaat, tiedot ovat pintapuolisia. Näissä LANDSAT:in ottamissa kuvissa näkyy majoja, parakkeja... Se voi olla mitä tahansa.»

Rambo nosti katseensa valokuvista. Hänen pulssinsa kiihtyi jyskyttäväksi. »Mitä helvettiä te oikein yritätte...?»

Murdock suoristautui ja punetui närkästyneenä.

»*Yritämme mitä?*»

»Luuletteko että minä en tunnista tätä paikkaa? Luuletteko että minä tulin sokeaksi siinä loukossa? Luuletteko te että minusta on yhtäkkiä tullut jokin typerys? Tämä paikkahan on..!» Hänen äänensä oli käynyt niin käheäksi raivosta, ettei hän kyennyt lopettamaan lausettaan.

Mutta hänen lausumattomat sanansa tuntuivat täyttävän huoneen.

Murdock siristi silmiään ja kääntyi sitten Trautmanin puoleen. »Sinähän tämän keksit.»

»Niinpä tietysti. Minähän sanoin sinulle.»

»Sinä hänet koulutit, niinpä sinä myös hoidat tämän.»

Murdock nojautui taaksepäin tuolissaan ja risti käsivartensa. »Tämä tehtävä on kyllin kusinen ilman...»

Trautman kohtasi Rambon katseen ja kohautti olkapäitään. »Katsohan, he kuvittelevat että olisit kiitollinen päästessäsi eroon kivien murskaamisesta. Se on hyvin johdonmukainen päätelmä. Ei siinä mitään. Ja he kuvittelevat että lojaalisuutesi taistelutovereitasi kohtaan houkuttaisi sinut hankkimaan heidät takaisin. Mutta he eivät tienneet, mitä kokemuksesi tuolla leirillä... Kyllä, se on se sama jossa sinuakin pidettiin.» Trautman nipisti huulensa yhteen. »Ja kidutettiin. Jeesus. Katsohan, he eivät tienneet että saattaisit reagoida päinvastaisesti ja sanoa: 'Ei, helvetti soikoon, millaisena typeryksenä te minua oikein pidätte? Minähän en sinne lähde'.»

Rambo kontrolloi hengitystään ja yritti hillitä vihansa. »Kyllät. Miksi he siitä muuttuisivat. Kaiken takana on aina yksi valhe lisää.»

»Ei.» Murdock pudotti kynänsä pöydälle. »Ei valheita, vaan rajoitettua tietoa, sen verran kuin on tarpeeksi. Minä en ole valehdellut mitään. Minä en vain kertonut sinulle kaikkea.»

Rambo jatkoi tuijotustaan.

»Hyvä on», Murdock sanoi. »Sinä haluat siis kuulla kaiken. Kyllä, se on se vankileiri josta sinä pakenit. Se on tehtävän kohdealue. Minähän kerroin että tietokone väläytti tietosi näkyviin seitsemässä sekunnissa. Kunniamerkkiesikö johdosta? Varmasti. Siksikö että olet kovaperseinen jässikkä? Luonnollisesti. Siitäkö syystä että olit itsekin kerran sotavanki? Tottakai. Mutta jutun ydin on siinä ettei kukaan muu - ja minä tarkoitan todella *ei kukaan* - hallitse kohdetta niin hyvin kuin sinä. Ollaanpa rehellisiä. Tehtävään liittyvät riskitekijät ovat maksimaaliset. Kukaan ei tunne sitä tekijää joka saattaisi painaa niin paljon, että luopuisit keikasta. Mutta jos otat homman ja olet valmis